

[Vesterager.]
spekt for den Arbejdsfortjeneste, som enkelte gamle maaske kan være i Stand til at skaffe sig.

Dernæst er der Forholdet mellem By og Land, for hvilket det ogsaa kostede store Anstrengelser at finde en Form, da vi havde Lovforslaget til Behandling. Nu vil man ogsaa uden videre ændre ved dette.

Endvidere forekommer det mig ogsaa i høj Grad mærkeligt, at man tager invaliderentenydende med i Forbindelse med aldersrentenydende, fordi jeg anser disse to Kategorier for vidt forskellige. Det er ganske rigtigt, at invaliderentenydende kun har de 540 Kr. fra Staten, men der er givet Tilskud til et stort Antal af de Invalider, som er særlig haardt ramt af Invaliditet. De 260 Kr. er udbetalt til 3 861 Invalider, det vil altsaa sige, at til disse Mennesker er der ydet en ekstra Hjælp, og en Del af de Invalider, som faar Invaliderente, er unge Mennesker, som opholder sig i deres Hjem og lever sammen med deres Familie og i Virkeligheden godt kan gøre nogen Nytte. For dem er 540 Kr. aarlig et betydeligt Tilskud. Andre Steder er det Husmoderen, der er svag og derfor ikke saa godt kan passe sit Hjem, men alligevel godt kan passe en Del forskellige huslige Anliggender. Til saadanne er dog 540 Kr. ogsaa en betydelig Hjælp. Og de fuldstændig invalide, altsaa de 3 861, faar yderligere 260 Kr.

Jeg skulde dog mene, at der er en vældig Forskel paa disse Mennesker og Aldersrentenydere. Jeg finder derfor, at det er mærkeligt, at man netop har ført disse to Grupper sammen i en saadan midlertidig Lov.

Efter dette Lovforslag skal ogsaa Invaliderentenyderne have Ret til at faa Tilskud, hvis de, som der blev mindet om af Ordføreren for Socialdemokratiet, er Familieforsørgere, der er særlig daarligt stillede. Men Invaliderentenydere har Ret til Støtte fra Hjælpekasserne; hvis de er særlig haardt ramt, fordi de har stor Familie, har Hjælpekassen Ret til at støtte netop saadanne Familier, medens Aldersrentenydere er afskaaret fra Tilskud fra Hjælpekassen.

Det forekommer mig derfor, at man har blandet vidunderligt mange Ting sammen i dette Lovforslag i Stedet for at holde sig til det, man skulde synes maatte være Maalet for en saadan midlertidig Lov, at komme disse Kommuner til Hjælp, hvis der i særlig Grad er Trang dertil. Man har kastet alle disse Principspørgsmaal ind i Debatten og gør Forsøg paa at tage

en Forpostfægtning paa alt det, som kan være at revidere i disse Love, som saa nylig er gennemført, men en saadan Debat maa opsættes, til de lovede Revisionsforslag er fremsat for Tinget.

Jeg har det Indtryk, at det hele har sin Grund i dette, at Flertallet slet ikke ønsker, at der skal ske noget, men kun ønsker at faa Lejlighed til at holde en Tale som den, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har holdt. Saa var der i Virkeligheden opnaaet, hvad der skulde opnaas.

Jeg har stillet enkelte Spørgsmaal i Udvalget. Det er ikke mange Sætninger, jeg har tilladt mig at sige under denne Udvalgsforhandling, men hver Gang er det slaaet ned. Jeg har spurgt, om man ikke kunde tænke sig at gaa en anden Vej, om man ikke kunde forhandle om et andet Grundlag, om man ikke kunde indskrænke denne midlertidige Lovgivning til en enkelt Ting, nemlig at komme de daarligst stillede Kommuner til Hjælp.

Alt det er blevet afvist. Og vi har ikke haft Lejlighed til at se den højtærede Socialminister i Udvalget. Vi har naturligvis ikke nogen Grund til at tro, at den højtærede Socialminister skulde være mere forhandlingsvillig eller mere velvilligt stemt overfor os, end Udvalgsflertallet var. Men det kan jo undertiden ske. Det er en gammel Kendsgerning, at det undertiden var vanskeligere at faa Napoleons Kammerherre i Tale end selve Napoleon, og det kunde være, at den højtærede Socialminister vilde have været mere forstaaende overfor visse Ønsker fra vor Side end Udvalgets Flertal.

Som Lovforslaget er affattet, har det en saadan økonomisk Rækkevidde og spænder over saa mange forskellige Principspørgsmaal, at jeg ikke kan stemme for det, men maa anbefale Tinget at stemme imod. Hvordan det saa vil forme sig i det andet høje Ting, skal jeg ikke spaa om.

Ordføreren for Socialdemokratiet kom med nogle politiske Betragtninger og udsendte nogle stærke Trusler mod det andet Ting. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Medlemmerne af det andet Ting er saa gamle og prøvede, at de nok staar for den Trusel ogsaa og betragter Sagen alene ud fra saglige Hensyn, saaledes som det er Tingets Medlemmers Opgave at tage et sagligt Standpunkt og bedømme Sagerne ud fra deres politiske og samfundsmæssige Opfattelse.

Naar den Tid kommer, da vi staar overfor en Revision af Loven, er mit Parti villigt til at gaa ind i denne Forhandling og vil arbejde med paa at finde en Ordning.